

CUPRINS	
1. Cenușăreasa	4
2. Aladin și lampa fermecată.....	8
3. Scufița-Roșie	12
4. Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici	16
5. Frumoasa adormită	20
6. Jack și vrejul de fasole.....	24
7. Rățoiul cel urât	28
8. Mica Sirenă.....	32
9. Ali Baba și cei patruzeci de hoți	36
10. Pinocchio	40
11. Călătoriile lui Gulliver	44
12. Alice în Țara Minunilor.....	48
13. Omulețul din turtă dulce.....	52
14. Bucle-Aurii și cei trei urși.....	56
15. Cizmarul și spiridușii	60
16. Cântărețul din Hamelin	64
17. Cele trei dorințe	68
18. Oala fermecată	72
19. Ridichea uriașă	76
20. Prințul fermecat	80
21. Cei trei țapi.....	84
22. Regele Midas și atingerea de aur	88
23. Vulpea cea șireată și găinușa cea roșcată.....	92
24. Prințesa și bobul de mazăre	96
25. Hainele cele noi ale împăratului.....	100
26. Motanul încălțat	104

CUPRINS

27. Lăptuca, fata cu părul bălai.....	108
28. Frumoasa și Bestia.....	112
29. Soldățelul de plumb.....	116
30. Picior-Șchiop.....	120
31. Tom Degețel.....	124
32. Fetița cu chibrituri.....	128
33. Urișul cel hapsân.....	132
34. Lebedele sălbatice.....	136
35. Turtița rumenită.....	140
36. Povestea lui Repezilă, puilul de găină.....	144
37. Cei trei purceluși.....	148
38. Hänsel și Gretel.....	152
39. Degețica.....	156
40. Vrăjitorul din Oz.....	160
41. Petrică și lupul.....	164
42. Aventurile lui Sinbad.....	168
43. Prințul fericit.....	172
44. Lupul și cei șapte iezi.....	176
45. Privighetoarea.....	180
46. Surorile Nalba și Rășura.....	184
47. Muzicanții din Bremen.....	188
48. Croitorașul cel viteaz.....	192
49. Crăiasa Zăpezii.....	196
50. Pelerina fermecată.....	200
51. Peter Pan.....	204
52. Robin Hood.....	208
Personajele.....	212

1. CENUȘĂREASA

* A fost odată o fată frumoasă și bună la suflet. După ce mama ei muri, tatăl fetei își luă altă nevastă. Mama vitregă, o femeie haină, aduse-n casă și pe cele două fete ale ei, încrezute și egoiste. Toate trei o oropseau pe biata fată, punând-o, din zori și până-n noapte, la cele mai grele treburi din gospodărie. -

Și pentru că obișnuia să doarmă în cenușa de lângă vatră, ele o porecliră Cenușăreasa. Într-o zi, la casa lor sosi un mesager al rege-

lui, care aduse un răvaș prin care Măria Sa le invita la balul de la palat pe toate fetele frumoase, căci fiul său, prințul, dorea să-și aleagă dintre ele pe aceea care avea să-i fie mireasă. Cenușăreasa

privea cu tristețe la surorile ei vitrege care, gătite cu cele mai alese veșminte ale lor, se urcară în caleașcă și porniră spre bal. Însă abia plecară acestea, că fetei i se și arătă o zână bună. Cu puterile ei magice, transformă niște șoricei în armăsari falnici și un bostan măricel într-o caleașcă aurită. Apoi, îi preschimbă Cenușăresei straiile ponosite într-o preafrumoasă rochie de bal, iar ca să arate ca o prințesă îi dăruie și o pereche de conduri de cleștar.

– Ai grijă, draga mea, să pleci de la palat înainte de miezul nopții, căci atunci se vor destrăma toate farmecele mele! o povățui zâna bună, după ce fata urcă în caleașcă.

La bal, Cenușăreasa se arătă a fi cea mai

strălucitoare dintre tinerele aflate acolo, și asta îl făcu pe prinț să danseze numai cu ea. Deodată, orologiul din turnul palatului se porni să bată miezul nopții. Speriată, fata se smulse din brațele prințului și o luă la fugă către ieșire.

Dar, în vreme ce cobora grăbită scările palatului, își pierdu un condur. Și nici că mai avu vreme să se întoarcă să-l ia! Se urcă în caleașcă

și porni în mare grabă spre casă. Iar când răsună și cea de-a douăsprezecea bătaie a orologiului, vestind miezul nopții, vraja se risipi și Cenușăreasa se pomeni îmbrăcată în ponositele ei straie. A doua zi, prințul trimise câțiva slujitori să meargă din casă-n casă, cu condurul de cleștar, și le porunci să-i găsească domnița care îl pierduse în noaptea balului. – Nu mă voi căsători decât cu fata căreia i se va potrivi condurul de cleștar! le spusese el.

Slujitorii ajunseră, în cele din urmă, și

la casa în care locuia Cenușăreasa. Surorile vitrege se chinură în zadar să-și vâre picioarele butucănoase în delicatul condur. Arătându-se la față, Cenușăreasa își luă inima în dinți și îi rugă pe slujitori s-o lase și pe ea să-l încerce. Aceștia se învoiră și, spre mirarea tuturor, condurul îi veni ca turnat! Cenușăreasa a fost condusă de îndată la palat, unde, în scurtă vreme, s-a și căsătorit cu frumosul prinț! Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

2. ALADIN ȘI LAMPA FERMECATĂ

A fost odată un băiat sărac, pe nume Aladin.

Într-o zi, un mare dregător îi făgădui o răsplată însemnată, în aur și giuvaiere, cu condiția să-l ajute la împlinirea unei isprăvi. Aladin se învoi. Ducându-l pe băiat la gura strâmtă a unei peșteri, dregătorul, care era și vrăjitor, îi porunci să se strecoare înăuntru, să caute și să-i aducă de acolo o lampă veche. Iar ca să

se păzească de cine știe ce rele, îi dădu un inel fermecat. Aladin găsi lampa cu pricina, dar vrăjitorul nu-l lăsă să iasă din peșteră înainte de a-i da vechitura aceea prăfuită.

Bănuitor, băiatul nu se învoi la așa ceva... Înfurat, vrăjitorul răsturnă o piatră grea peste gura peșterii, închizându-l acolo pe Aladin. Numai că băiatul, amintindu-și de inelul primit, îl răsuci pe deget de trei ori și dintr-odată apărură Duhul Inelului! Aladin îi porunci să-l ducă numaidecât acasă, unde și ajunsese cât ai bate din palme!

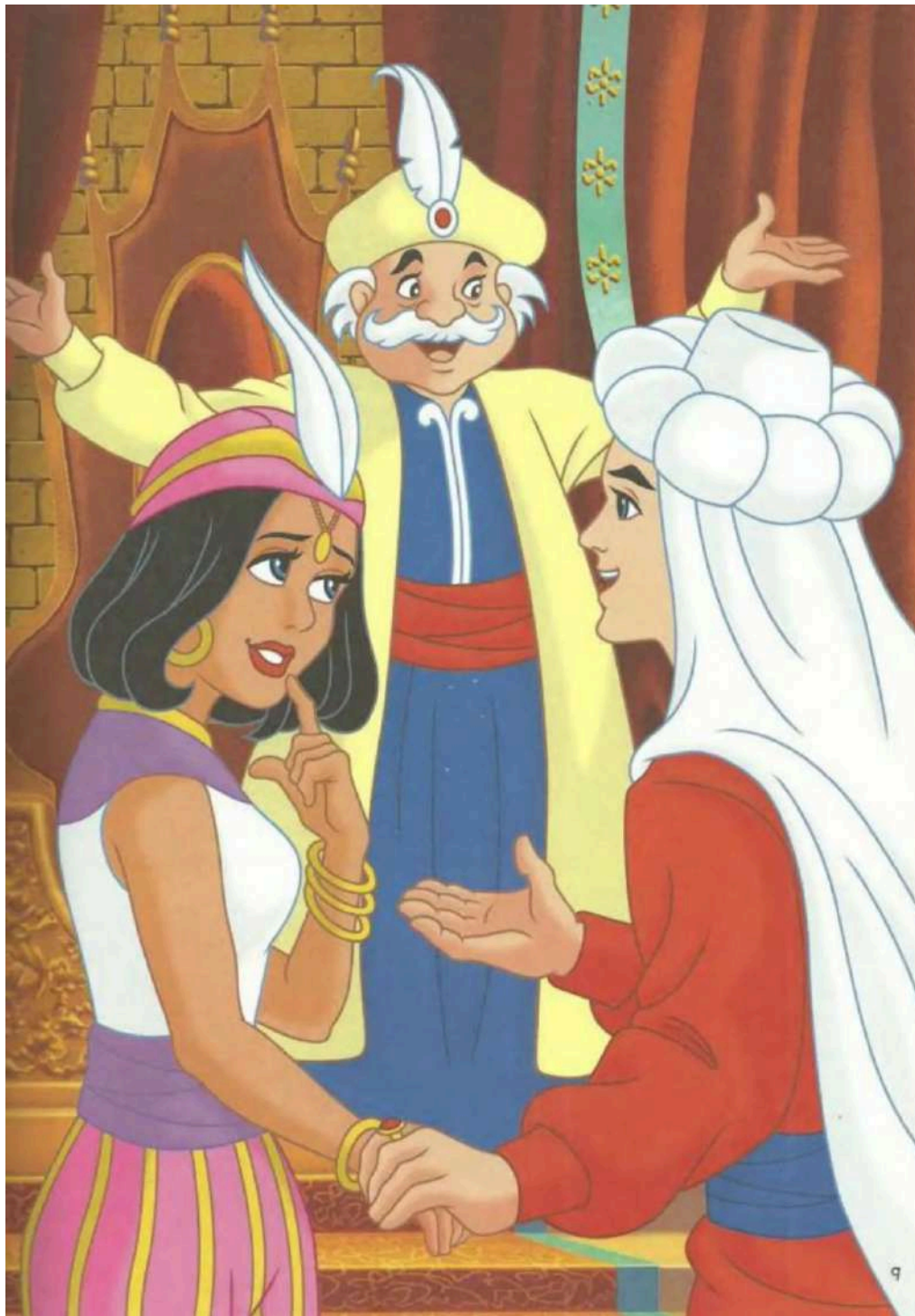
Într-o bună zi, dând peste lampa prăfuită luată din peșteră, Aladin

se apucă s-o curețe și, frecând cu nădejde, din ea apărură o altă arătare – Duhul Lămpii! Și cum acesta îi spuse că îi poate îndeplini orice dorință, băiatul îi ceru un palat semeț și saci doldora de aur.

Peste ceva vreme, Aladin se îndrăgosti de fiica sultanului de prin partea locului. Curând, cei doi tineri se căsătoriră și părea că nimic nu le putea umbri fericirea.

Într-una din zile însă, vechea cunoștință a lui Aladin, vrăjitorul, află că tânărul scăpase din peșteră, cu tot cu lampa fermecată. Ca să i-o poată lua, el se prefăcu într-un negustor de lămpi și se înfățișă la palatul lui Aladin, strigând cât îl ținea gura: „Dau la schimb lămpi noi și arătoase, pe lămpi vechi!”. Prințesa nu

știa de puterile lămpii lui Aladin, așa că dădu vechea lampă și primi de la negustor una nouă-nouță! Plecând în graba mare, vrăjitorul prinse să frece lampa, chemând Duhul Lămpii și poruncindu-i: – Ia chiar acum palatul lui Aladin, cu frumoasa prințesă cu tot, și du-ne într-un loc cât mai departe de aici!

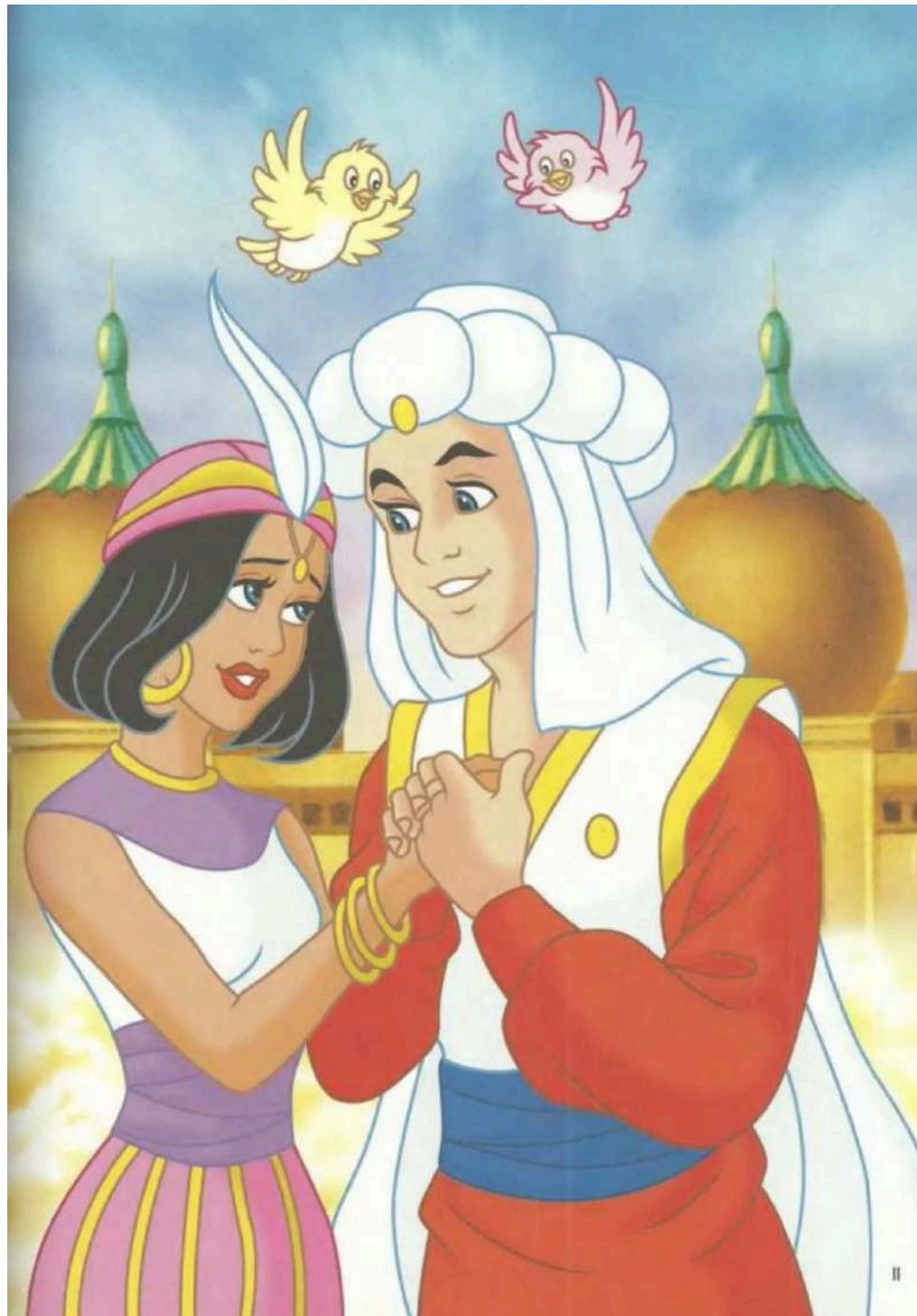
Iar duhul îndeplini numaidecât porunca vicleanului vrăjitor.

Mare a fost sperietura lui Aladin când s-a întors acasă și s-a pomenit fără de palat și fără de soție! Tânărul îi porunci Duhului Inelului să-l ducă neîntârziat acolo unde se află soțioara lui și lampa fermecată.

Și, cât ai clipi, se trezi în palatul care îi fusese furat! Cum vrăjitorul dormea, Aladin își

luă lampa înapoi. Când apăru Duhul Lămpii, îi porunci să-l ducă pe vrăjitor într-un tărâm îndepărtat, din care să nu se mai poată întoarce vreodată. Apoi, îi ceru să-l ducă înapoi, cu tot cu palat, în orașul lui. Și, din ziua aceea, Aladin și soția lui au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

3. SCUFIȚA-ROȘIE

A fost odată o fetiță care locuia împreună cu mama ei într-o căsuță din pădure. Fetiței i se spunea Scufița-Roșie, pentru că, de fiecare dată când ieșea din casă, își punea pe căpșor o scufiță roșie ca focul. Într-o dimineață, mama puse într-un coșuleț un cozonac și o sticlă cu vin și o trimise pe Scufița-Roșie

la bunicuța ei, care era bolnavă.

– Și, te rog, nu uita: nu zăbovi pe drum la vorbă cu necunoscuții și nu te abate de la cărare! o povățui mama, la plecare. Fetița însă uită repede sfaturile mamei. Se gândi să-i ducă bunicii niște flori, așa că se abătu din drum ca să culeagă vreo câteva. Deodată, dintr-un tufiș, sări drept în fața ei un lup viclean!

– Unde mergi, fetițo? o întrebă el mieros.

– Mă... mă duc la bunicuța mea, la casa aflată

în păduricea de brazi, îi răspunse Scufița-Roșie, speriată. Îi duc cozonac și o sticlă cu vin, să mai prindă puteri. Că e cam bolnavă, sărăcuța... Fără să mai piardă timpul, lupul o apucă pe o scurtătură și, nu după multă vreme, se înființă la casa bunicii. Bătu la ușă și, după ce își pre-

făcu glasul cât să semene cu cel al nepoatei, spuse:

– Bunico, sunt Scufița-Roșie, nepoțica ta, și ți-am adus un cozonac și o sticlă cu vin!

– Trage zăvorul și intră, draga mea! îi răspunse bătrânică. Când îl văzu pe lup în casă, bunica sări cât putu de repede din pat și se ascunse în dulap.

Lupul nu pierdu vremea... Își puse pe cap scufia de noapte a bunicii, pe nas ochelarii ei, și se urcă în pat. Apoi se acoperi cu plapuma și se puse pe așteptat. Nu trecu mult și la ușa casei bătu Scufița-Roșie.

– Trage zăvorul și intră, draga mea! spuse lupul, prefăcându-și glasul în așa fel încât să semene cu cel al bunicii.

Scufița-Roșie se uită tare mirată la bunică și întrebă:

– Vai, bunico, dar de ce ai ochii și urechile atât de mari?

– Ca să te văd și să te aud mai bine, nepoțică dragă! îi răspunse lupul.

– Dar, bunico, de ce ai gura atât de mare? întrebă fetița.

– Ca să te pot înghiți mai bine! răcni lupul, sărind din pat.

Scufița-Roșie țipă înfricoșată, luând-o la fugă ca să scape de lupul cel hapsân.

Un tăietor de lemne, aflat prin preajmă, auzi țipetele fetiței și veni într-un suflet. Amenințându-l cu toporul, omul îl goni pe lup.

Apoi, cu ajutorul Scufiței-Roșii, o scoase pe bunică din

dulapul în care se ascunsese.

Bunica și nepoata îi mulțumiră din suflet tăietorului de lemne că le scăpase de lupul cel flămând, iar fetița adăugă:

– Îmi pare așa de rău că n-am ascultat sfaturile mamei! Dar altă dată n-o să mă mai abat de la drum și nici n-o să mai intru în vorbă cu necunoscuții!

4. ALBĂ-CA-ZĂPADA ȘI CEI ȘAPTE PITICI

A fost odată o mică prințesă pe care o chema Albă-ca-Zăpada și care locuia într-un castel, împreună cu tatăl ei, regele, și cu mama ei vitregă, regina. Anii treceau, Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă, iar regina devenea tot mai pizmașă pe fiica ei vitregă! În fiecare zi, regina intra în camera ei de taină

și întreba o oglindă fermecată:

– Oglindă-oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?

O vreme, de fiecare dată când era întrebată, oglinda îi răspundea:

– Tu, regina mea, ești cea mai frumoasă din țară!

Dar veni și ziua în care oglinda îi zise:

– Ești frumoasă, regina mea, dar Albă-ca-Zăpada este și mai frumoasă decât tine!

Regina se mânie cumplit... Chemă la ea un vânător și-i porunci s-o ducă pe fată în pădure și acolo s-o omoare!

Aflând însă de planurile mașterei, fata fugi de la castel și căută scăpare în adâncul pădurii. Iar când se făcu noapte, se cuibări îndărătul unui buștean și adormi. Acolo o găsiră, a doua zi, cei șapte pitici care locuiau prin apropiere, într-o căsuță făcută parcă pentru păpuși.

După ce fata se trezi din somn și le povesti ce i se întâmplase, fiind de felul lor buni la suflet, piticii o poftiră să locuiască în căsuța lor.

Din ziua aceea, copila se îndelnetnici cu dereticatul căsuței și cu gătitul. De fiecare dată când plecau la lucru, piticii nu uitau s-o povățuiască să nu care cumva să deschidă ușa vreunui străin. Curând însă, regina cea haină află de la oglinda fermecată că Albă-ca-Zăpada

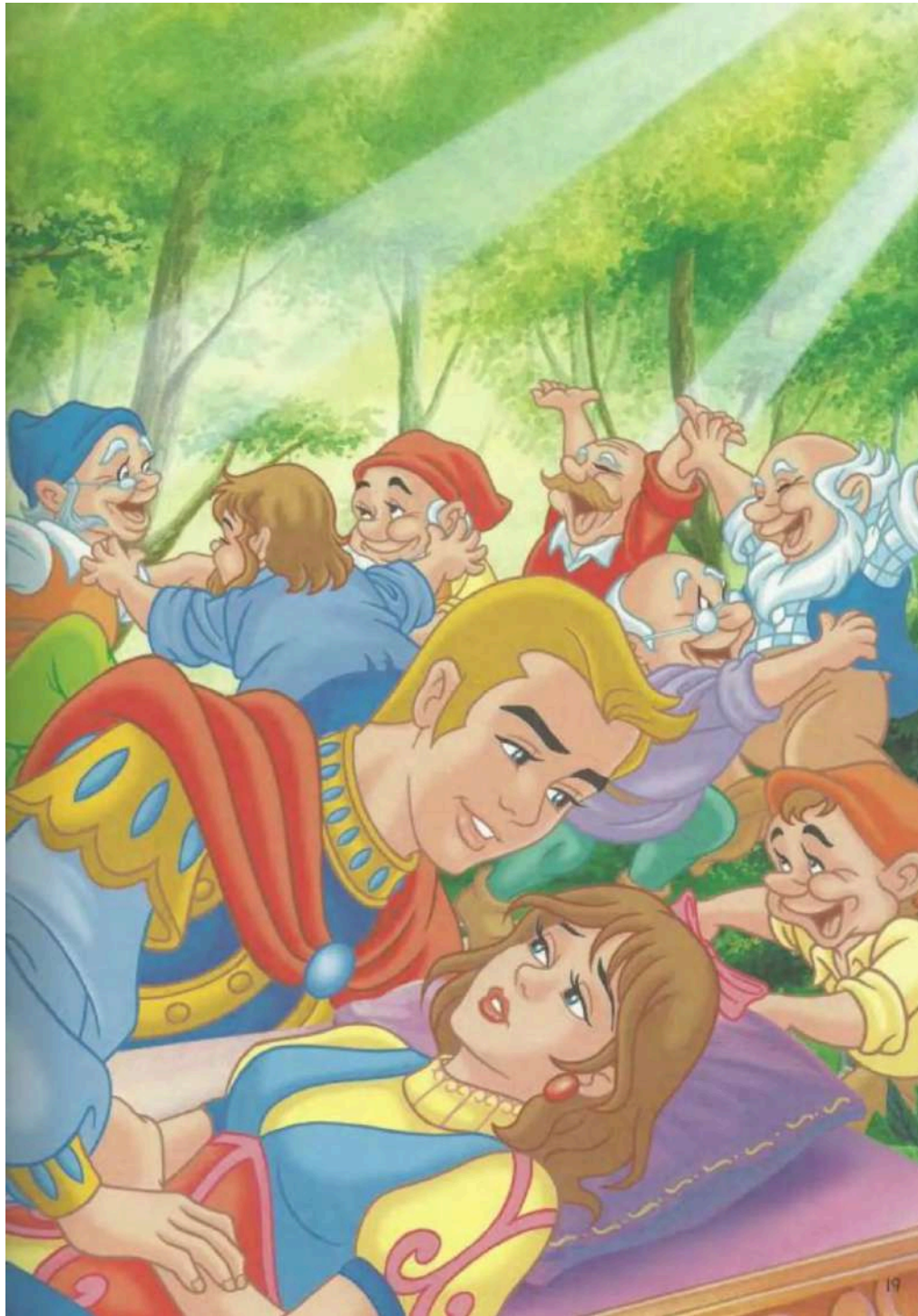
trăiește și că a găsit găzduire în căsuța celor șapte pitici. Așa că, fiind și vrăjitoare, se prefăcu într-o bătrână, pregăti un coș cu mere otrăvite și plecă la căsuța piticilor. Albă-ca-Zăpada se milostivi de ea și, crezând că-i o băbuță săracă, îi cumpără merele. Apoi luă unul roșu aprins, mușcă din el și căzu la pământ ca secerată!

Mare a fost necazul piticilor atunci când, întorcându-se de la muncă, dădură peste copila care zăcea pe iarba din fața căsuței. Și, cum nu reușiră să o readucă în simțiri, piticii o crezură moartă. Așa că o așezară

într-un coșciug de cleștar, ca să-i poată admira și pe mai departe frumusețea, și o duseră într-o poieniță, nu departe de căsuța lor. Peste câteva zile, lângă piticii care o jeleau pe biata fată, se opri din drumul său un tânăr și chipeș prinț. Tânărul o îndrăgi pe Albă-ca-Zăpada și se rugă de pitici să-l lase să ducă sicriul la castelul său. Inimșii pitici se îndurară de el și i-l dăruiră. Pe drum însă, slugile prințului scăpară sicriul din mâini. Din pricina zdruncinăturii, bucățica de măr sări din gâtul fetei. Ea își reveni în simțiri și cei doi tineri se îndrăgostiră pe dată. În scurt timp făcură și nunta. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți!

5. FRUMOASA ADORMITĂ

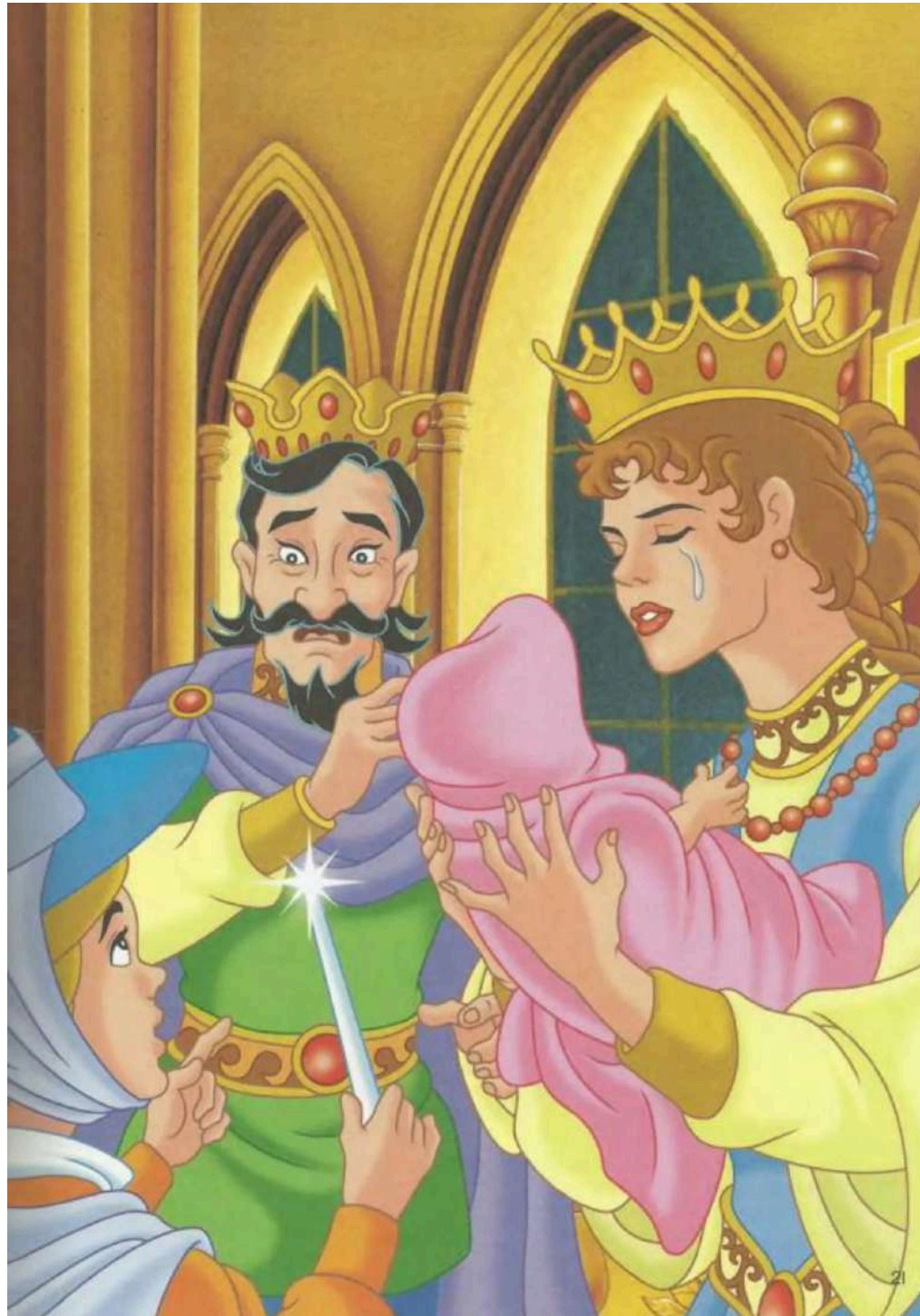

Au fost odată un rege și o regină că-rora, după mai mulți ani de aștep-tare, li se născu o fetiță. De bucurie, regele pregăti o petrecere cum nu se mai pomenise nicicând în țară. Iar la petrecerea cu pricina fură pof-tite și cele trei zâne bune care, rând pe rând, urmau să înzestreze fetița cu cele mai alese daruri. Astfel, de la prima dintre ele căpătă darul frumu-seții, în vreme ce, din partea celei

de-a doua, pe acela al viersuitului plăcut. Din nefericire, până să apuce și cea de-a treia zână să-i hărăzeas-că fetiței, în sala tronului se arătă și o zână rea, supărată foc că nu fusese invitată la petrecere. Așa că, mânioasă, aruncă asu-pra copilei un blestem cumplit:
– Când prințesa va împlini cincisprezece ani, să se întepie într-un fus otrăvit și să moară! Regele și regina încremeniră de spaimă. Dar, tot atunci, grăi și cea de-a treia zână bună:

– Din nefericire nu pot îndepăr-ta blestemul cu totul, dar am puterea să-l mai îndulcesc olea-că. Asta înseamnă că prințesa nu va muri, ci doar va cădea în-tr-un somn adânc, vreme de o sută de ani. Iar vraja se va destrăma de îndată ce va că-păta sărutul adevăratei iubiri! Regele porunci ca toate fu-surile de tors din regat să fie

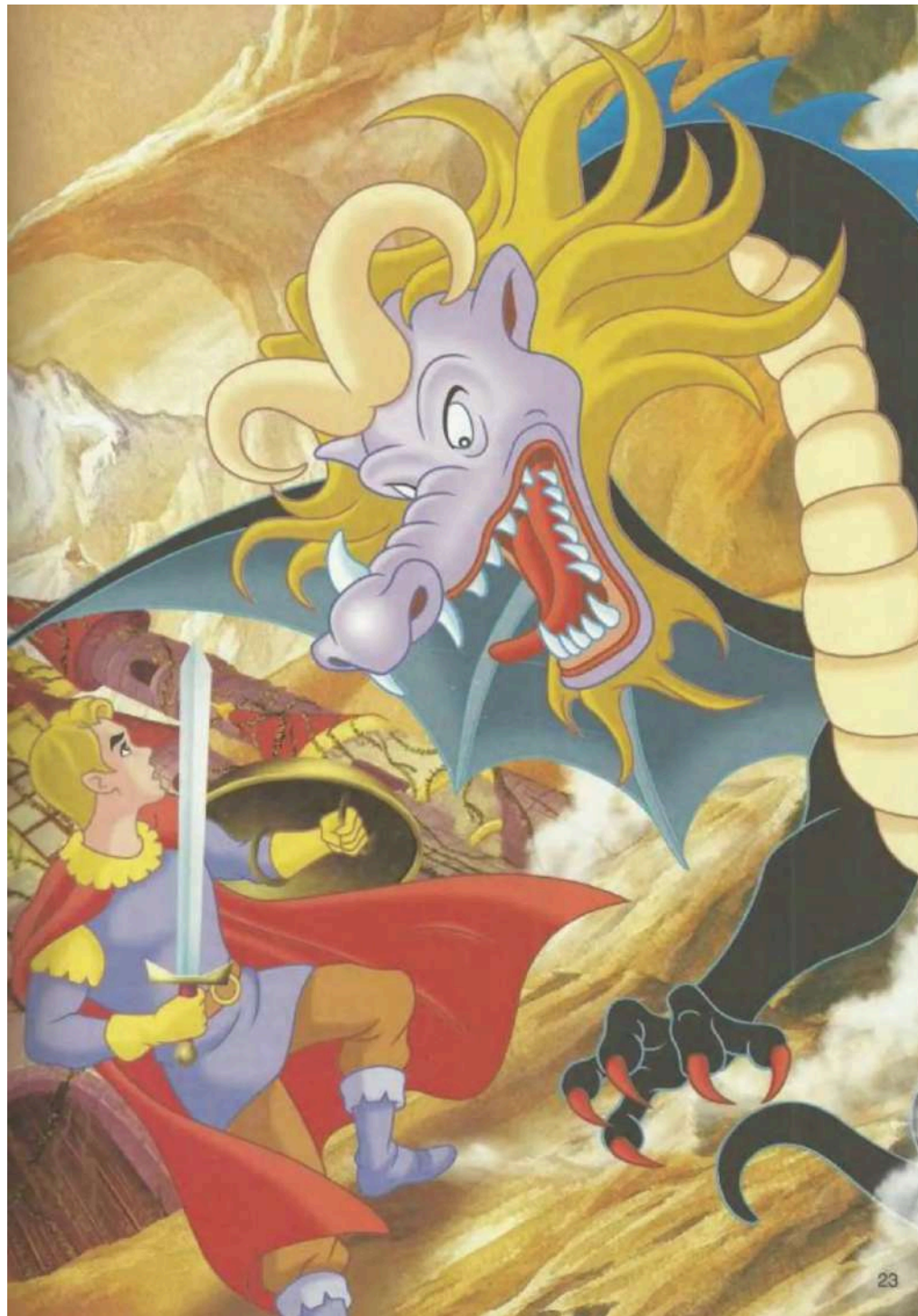
grabnic strânse și puse pe foc. Anii trecură și copila crescuseră, iar darurile cu care o înzestraseră zânele își arătară roadele. Fata era atât de frumoasă, de cuminte și de înțeleaptă, încât oricine o vedea, o îndrăgea pe dată. Chiar în ziua în care împlini cincisprezece ani, umblând prin castel, prințesa dădu peste o scară tainică. Urcând pe treptele înguste, ajunse într-o încăpere unde se afla o bătrână ce torcea de zor la un fuior de in. Dar bătrâna aceea era chiar zâna cea rea! Prințesa se apropie de ea și o rugă să o lase să toarcă. Nici nu atinse bine fusul, că se și înțepă într-un deget și adormi pe dată! Dar cele trei zâne bune făcură în așa fel încât îi

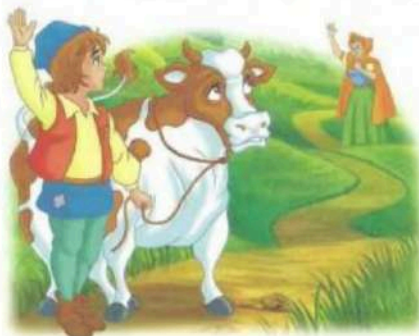
adormiră și pe toți ceilalți din castel, ca să o însoțească pe prințesă în somnul ei cel lung. Trecură astfel mulți ani, iar castelul ajunse să nu se mai zărească de mă răcinișul crescut în jur. Nimeni nu cuteza să îi calce pragul de teama balaurilor, care își făcuseră sălaș prin preajmă. Într-o bună zi însă, un prinț curajos își croi

drum până la castel. Aflând-o pe prințesa adormită, se îndrăgosti de ea și-i dădu un sărut. Sărutul care risipi blestemul! Prințesa se trezi și, odată cu ea, toți ceilalți din castel. Fata prinse drag de chipeșul prinț și, nu după multă vreme, cei doi tineri se căsătoriră. Numai că, de data asta, avură grijă ca la nuntă să fie chemate toate zânele din regat!

6. JACK ȘI VREJUL DE FASOLE

A fost odată un băiețel pe care îl chema Jack și care locuia împreună cu mama lui într-o colibă, la țară. Cei doi erau tare săraci și abia dacă se ajungeau cu mâncarea de pe-o zi pe alta. Așa că, într-o zi, mama îl trimise pe Jack la târg, ca să vândă singurul lor avut, vaca. Pe drum, Jack se întâlnește cu un negustor tare ciudat, care îi

oferi câteva boabe de fasole, chipurile fermecate, în schimbul vacii. Încredințat că boabele acelea le vor aduce noroc și-i vor scăpa de sărăcie, băiatul făcu târgul numaidecât.

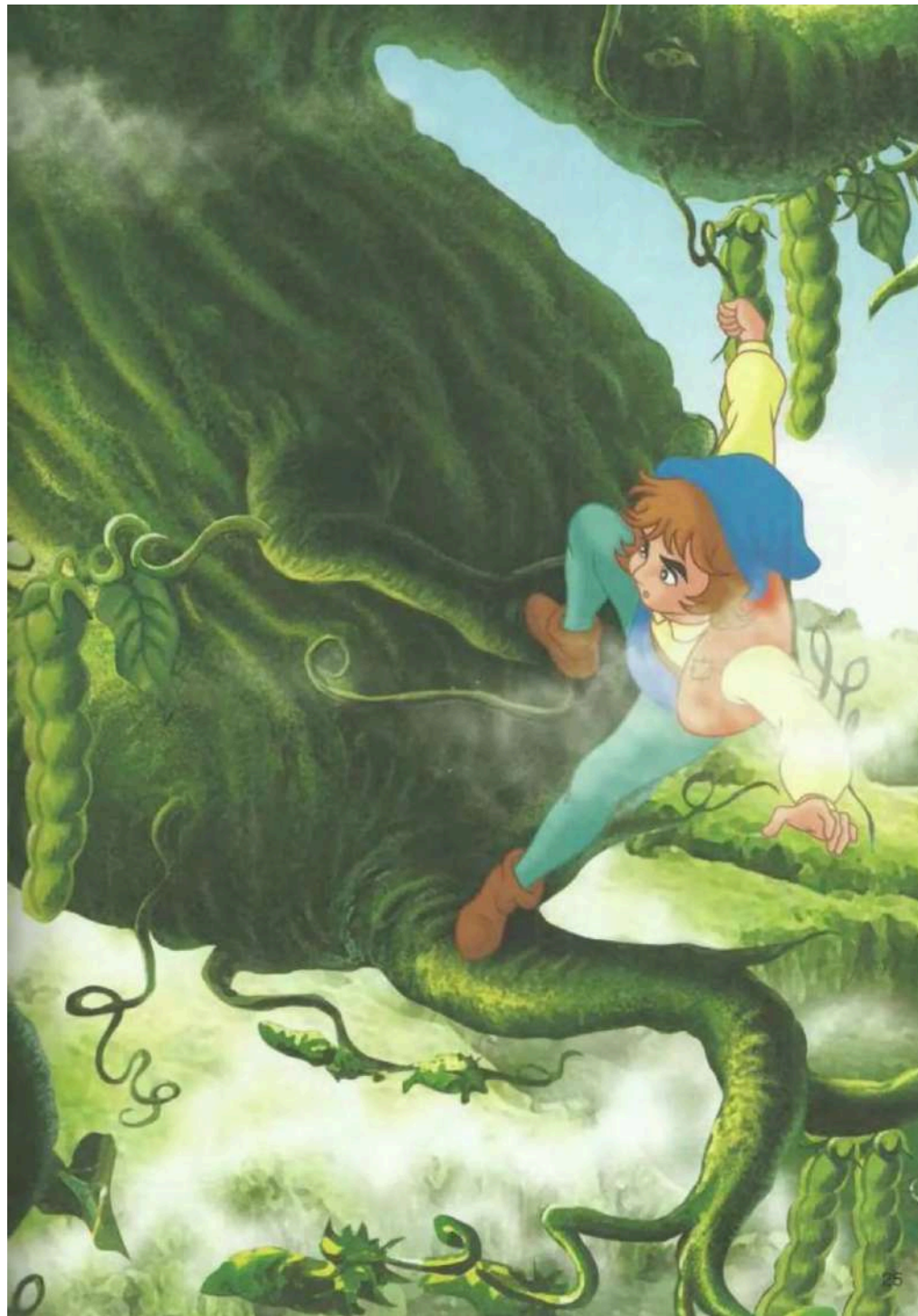
Ajuns acasă însă, mama sa mai-mai să leșine de necaz! – Fasole fermecată?! strigă ea. Jack, omul acela și-a bătut joc de tine! Iar tu, netotule, i-ai dat vaca de pomană!

Foarte supărată, femeia aruncă boabele colorate pe fereastră și, drept pedeapsă pentru pocinogul făcut, îl trimise pe Jack la culcare fără să-i dea nimic de mâncare. Nu mică i-a fost mirarea lui Jack când se trezi a

două zi și văzu un uriaș vrej de fasole, al cărui vârf trecea dincolo de nori, apărut taman pe locul în care mama sa azvârlise mâniașă boabele. Băiatul prinse de îndată să se cațăre pe vrej. Sus... sus... sus... tot mai sus! Când ajunse la capătul vrejului, Jack se pomeni în fața unui castel cum nu mai văzuse vreodată. Înăuntru găsi o sală uriașă, în care, peste tot, zăceau grămezi de monede

de aur. Și tot acolo se găsea și o masă cât toate zilele, încărcată cu o mulțime de talere pline cu bunătăți. Lihnit de foame, băiatul se cocoță pe masă și se puse pe înfulecat. Deodată, lui Jack îi ajunse la urechi un zgomot ciudat și, uitându-se în jur, dădu cu ochii de un uriaș care

ațipise într-un jilț și sforăia. Speriat, Jack se dădu jos de pe masă și alergă către ușă. Închăță în fugă o mână de monede de aur, după care

coborî cât putu de iute pe vrejul de fasole. În dimineața următoare, Jack urcă din nou până la castelul știut. De data asta, înainte de-a pleca, înșfăcă gâsca fermecată a uriașului, cea care făcea ouă de aur. Numai că uriașul îl simți și dădu să pună mâna pe el. Băiatul scăpă ca prin minune și, coborând sprinten pe vrejul de fasole, cu uriașul pe

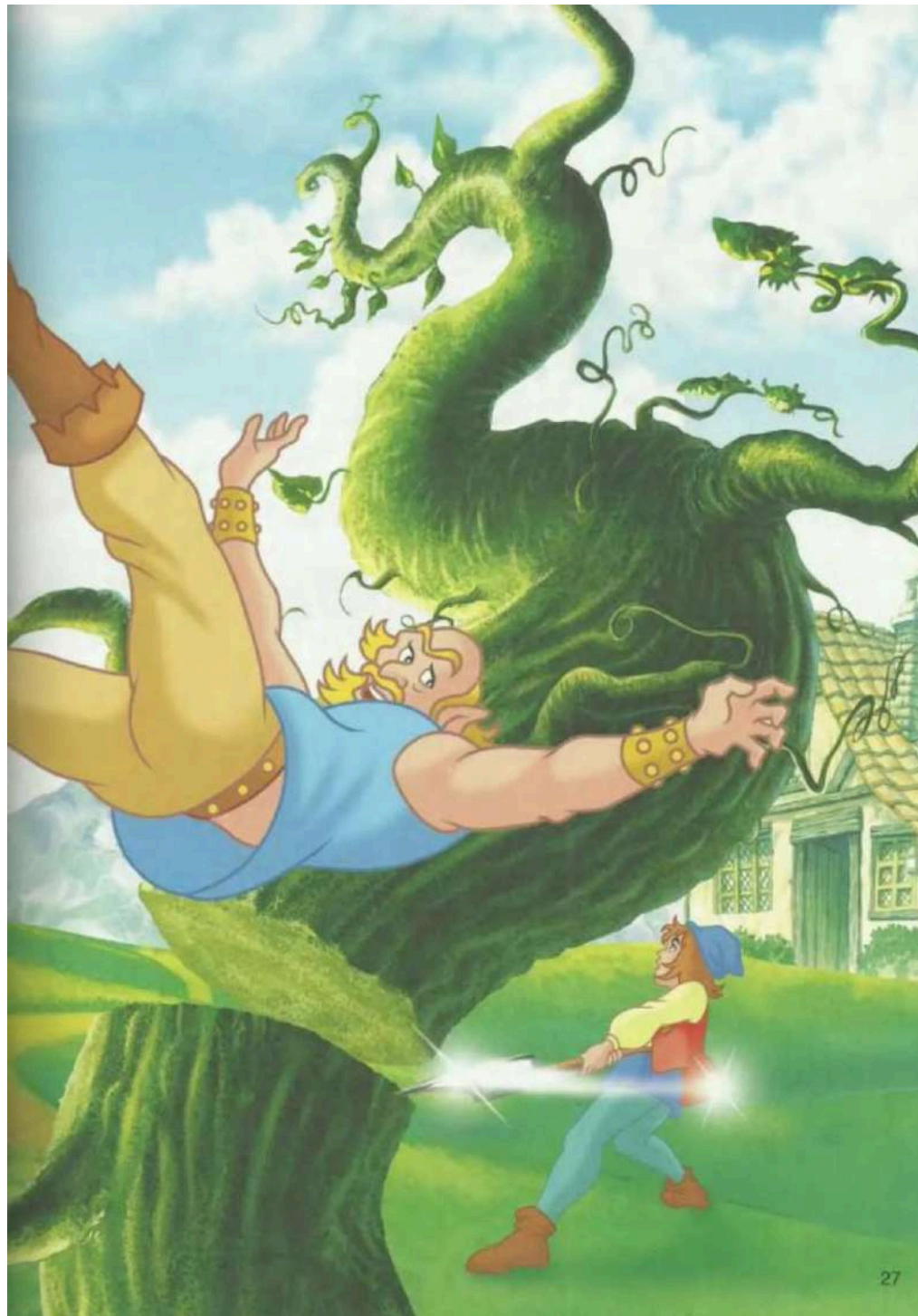
urmele lui, țipa cât îl ținea gura:

– Mamă! Mamă! Adu repede toporul!

Odată ajuns pe pământ, Jack puse mâna pe topor și tăie vrejul.

Uriașul se prăbuși de la mare înălțime și muri. Iar Jack și mama lui, având monedele de aur, dar mai ales gâsca fermecată, avură parte de un trai fericit și îmbelșugat până la adânci bătrâneți!

7. RĂȚOIUL CEL URÂT

A fost odată o rață care s-a așezat pe patru ouă, ca să le clocească. Venindu-le vremea, ouăle crăpară unul după altul și din trei dintre ele se iviră căpșoarele și mai apoi trupușoarele pufoase și galbene a trei boboci. Dintr-al patrulea ou însă, ieși un boboc mare, cam urâțel și cu puf cenușiu, pe care rățoiul nu-l plăcu de la bun început:

– Nu vreau să-l mai văd pe urâțul ăsta în familia mea! spuse el.

Zicând asta, se repezi cu ciocul la el și-l goni din cuibar.

Din nefericire pentru bietul boboc, nici celelalte viețuitoare din gospodărie nu-i arătară mai multă bunătate... Și nu scăpau niciun prilej să râdă pe seama urâțeniei lui. Așa că bobocul cel urât o luă, lipa-lipa, către iazul din apropiere. Se simțea nespuns de singur și își petrecu noaptea dormind în iarba înaltă de la marginea iazului.

A doua zi, niște boboci răi și obraznici dădură peste el. Se tăvăliră de răs la vederea lui, și-i ziseră:

– Boboc urât, să pleci de îndată de pe iazul nostru!

Rățoiul cel urât o luă din nou din loc, necăjit că toți îl alungau. Așa ajunsese la o casă unde locuiau o găină și o pisică.

– Ia zi, poți să faci ouă? îl luă la rost găina.

– Dar șoareci știi să prinzi? se luă de el și pisica.

Și, cum de fiecare dată bobocul răspunsese „nu”, găina și pisica îl goniră și ele.

Bobocul cel urât se simțea tare nefericit și căuta să se ferească din calea celorlalte animale, ascunzându-se în pădure. Odată cu venirea iernii și a înghețului, rățoiul se aciuă în trunchiul găunos al unui copac. Spre norocul lui, îl găsi un copil de țăran, care-l luă și-l duse acasă. Vreme de câteva săptămâni, rățoiul cel urât se simți în siguranță. Curând însă, feciorului de țăran îi căsună pe el, prinzând a-l alerga prin gospodărie și a-l chinui mai tot timpul. Așa că, de îndată

ce i se ivi prilejul, rățoiul fugi și de aici. Între timp sosi primăvara, iar el își găsi adăpost pe malul unui lac. Și, într-o bună zi, când apele lacului se arătau liniștite și limpezi, bobocul apucă să-și vadă noua înfățișare. Nu mică i-a fost mirarea să vadă că făcuse un gât lung, mlădios și acoperit cu pene albe, căpătând și două aripi uriașe, tot albe. Iar când bătu din aripi, prinse de îndată să zboare! Apoi se lăsă lin pe apă și nu se mai

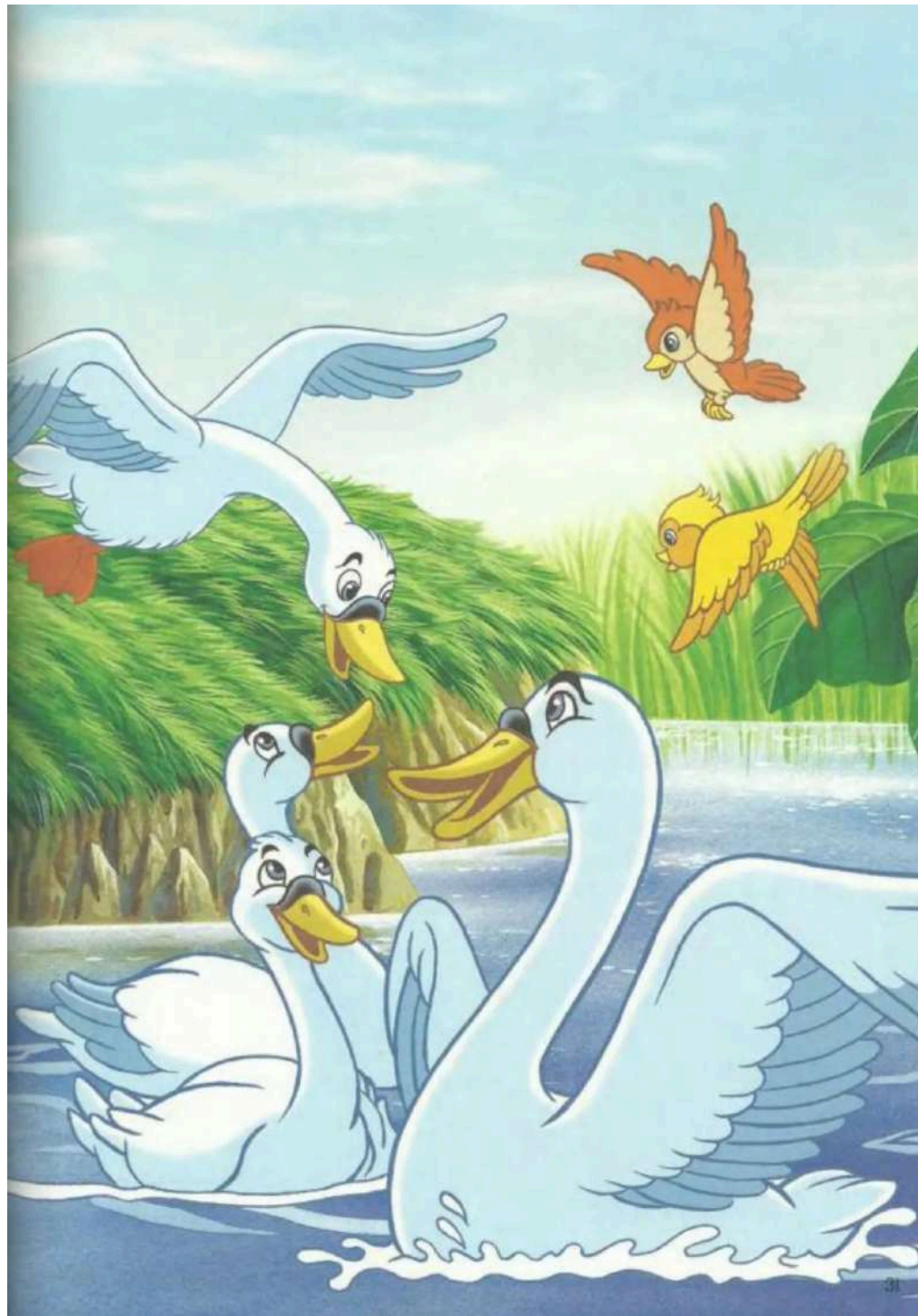
sătura să se admire în oglinda lacului. Din văzduh coborâră lângă el trei păsări mari și frumoase, cum nu mai văzuse vreodată, care-i grăiră:

– Măi, măi, măi, dar ce lebădă frumoasă ești! Haide, vino și tu cu noi!

Astfel pricepu că nu mai era un boboc urât, și în niciun caz de rață.

– Sunt o lebădă! Mă rog... un lebădoi! strigă el cu mare bucurie în glas. Iar din ziua aceea nici că se mai simți urât, singur și nedorit de nimeni!

8. MICA SIRENĂ

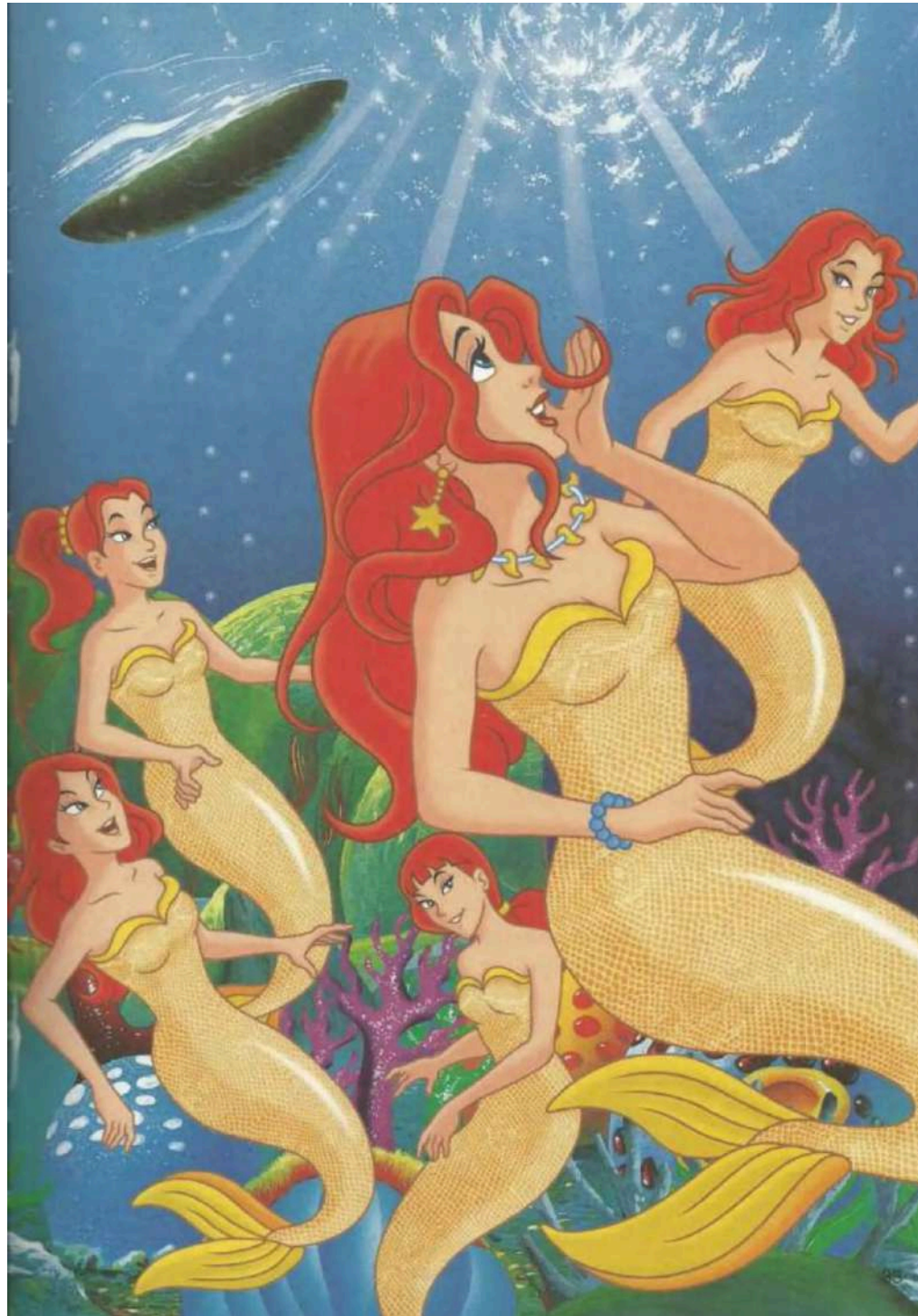
A fost odată, pe fundul mării, o împărăție fermecată a sirenelor. Împăratul aceluia țărâm avea șase fete preafrumoase. Iar cea mai mică dintre ele își petrecea multă vreme ascultând poveștile depănate de bunica ei, despre lumea de dincolo de oglinda apei. Când mai cresc, Mica Sirenă prinse a-și însoți surorile. Ieșeau din valuri cu mare băgare de seamă, ca nu cumva să fie văzute, și

priveau curioase corăbiile. Le plăcea tare mult să cerceteze ciudatele ființe cu două picioare, care forfoteau pe punte. Într-o zi, pe mare se stârni o furtună cumplită, care prinse la mijloc o corabie și o purtă de colo-colo ca pe o coajă de nucă. În cele din urmă, valurile și vântul puternic o răsturnară și apoi o scufundară. Deodată, Mica Sirenă auzi un glas cerând ajutor. Era un tânăr de pe corabie, gata-gata să se înece. Mica Sirenă îl scăpă de la moarte, ducându-l la

mal. Văzând o tânără care alerga înspre ei, mica prințesă se ascunse după niște stânci. – E însuși prințul! spuse tânăra, luându-l în brațe. Și, tocmai atunci, prințul își reveni și deschise ochii. Adevărul era că Mica Sirenă se îndrăgostise de chipeșul prinț.

Nu trecea zi să nu iasă din valuri, în preajma țărmului, nădăjduind să-l revadă. Și, cum nu mai putea de dor, merse la vrăjitoarea mării și-i ceru s-o prefacă într-un om ca toți oamenii.

– Fie, numai că, drept răsplată pentru astfel de farmece, vreau să-mi dai glasul tău, îi ceru vrăjitoarea. Și mai tre-

buie să știi că n-o să mai poți înota până la palatul tatălui tău și la surorile tale, iar dacă prințul nu te va lua de nevastă, te va paște moartea! Chiar și așa, Mica Sirenă tot se învoi, după care luă de la vrăjitoare licoarea fermecată și o bău. Dintr-odată se simți de parcă o sabie cu două tăișuri i-ar fi spintecat trupul delicat, iar de durere leșină. Când

își reveni, observă că se afla undeva pe țărm și că, în loc de coada de pește, avea acum două picioare! În scurt timp apăru prințul care, crezând că e vreo naufragiată, o luă pe preafrumoasa fată în brațe și o duse la castelul lui. Dar, fiindcă plătitise acele farmece cu glasul ei, Mica Sirenă nu fu în stare să-i vorbească prințului despre iubirea ce i-o purta. Apoi, la aflarea vestii că prințul urma să se însoare cu tână

care-l găsisse pe țărm, își simți inima sfâșiată de durere. Tot de la vrăjitoarea mării mai știa că, dacă l-ar fi ucis pe prinț, ar fi redevenit sirenă. Dar nefiind în stare să îl omoare pe cel pe care-l iubea atât de mult, Mica Sirenă se aruncă în apa mării, preschimbându-se pe vecie în spuma cea albă a valurilor...

9. ALI BABA ȘI CEI PATRUZECI DE HOȚI

A fost odată, tare demult, un tânăr sărac pe nume Ali Baba. Într-o zi, se nimeri în fața unei peșteri a cărei intrare era astupată cu o stâncă uriașă. Iar la locul cu pricina se mai găsea și o șleahță de patruzeci de hoți. De acolo de unde se ascunsese, Ali Baba o auzi pe căpetenia hoților răcnind:

– Sesam, deschide-te!

Stânca din gura peșterii se rostogoli într-o parte, iar tâlharii intrară unul

rând o mulțime de saci cu aur și sipete cu pietre prețioase. La plecare, căpetenia hoților răcni din nou:

– Sesam, închide-te!

Iar stânca uriașă se așeză la loc în gura peșterii. Cum pleacă hoții, Ali Baba strigă și el:

– Sesam, deschide-te!

Înăuntru dădu peste o mulțime de comori, dar nu luă decât un sac cu galbeni. Cum erau mulți și greu de numărat, împrumută o baniță de la Casim, fratele său mai bogat, cu gând să cântărească aurul.

Curios, Casim unsese însă banița cu miere, iar când Ali Baba i-o aduse înapoi, găsi prins pe fundul ei un galben. Așa că nu se lăsă până când Ali Baba nu-i spuse de unde avea bănetul. Și, lacom cum era, Casim se grăbi

să ajungă la peștera comorilor. Dar când să iasă din peșteră, uită vorbele potrivite! Așa îl aflară și hoții când se întoarseră – închis în peșteră. Și, nici una, nici două, îl tăiară în bucăți! După o vreme, Ali Baba aduse acasă bucățile din trupul fratelui său și plăti un cizmar ca să le coasă laolaltă, pentru a-l pregăti de înmormântare. Numai că hoții se arătară foarte supărați atunci când aflară și îl plătiră pe cizmar pentru a le arăta casa lui Ali Baba, pe ușa căruia făcură un semn cu creta.

